

PRECS I PREGUNTES

La primera prioritat

No hi haurà un govern que pugui considerar-se honrat fins que les pensions més baixes no arribin al nivell del salari mínim interprofessional, i que permeti una vida digna als qui el cobrin. Això no es pot ni discutir i, diguem-ho clar, qualsevol baixada d'impostos en aquestes condicions és immoral.

Ningú no hauria de poder –ni, si és d'esquerres, voler– viatjar en cotxe oficial i amb una Visa d'un ministeri o d'una conselleria a la butxaca mentre hi hagi persones grans que han cotitzat tota la vida i se'ls mantingui, literalment, en la misèria. I això inclou, també, les dones dels treballadors, que han fet una feina social imprescindible, per més que encara ningú l'hagi volgut reconèixer formalment.

Qualsevol discurs demagògic sobre això s'ha de denunciar amb la màxima contundència. Ho dic, sobretot, pel PP, que ha inclòs la possibilitat que les vídues catalanes cobrin una mica més dins el lot corresponent als atacs a la unitat d'Espanya. Però ho vull dir, també, per al nou Govern de la Generalitat, que ha anunciat que posposarà uns mesos les primeres mesures socials. Si hi ha voluntat política, pagar un complement a les pensions és tan fàcil com difícil li seria al mateix Aznar anar casa per casa a recuperar els diners dels pensionistes catalans. I, en aquest cas, si es decideixen al cafè per tot-hom molt millor.

No vull ni saber quant costa el desplegament de l'exèrcit espanyol a l'Iraq. Però, en canvi, sí que sé que la Generalitat es gasta cada any 5 mil milions de les antigues pessetes en publicitat institucional. Ho esmento, humilment, per si el president o el conseller en cap no saben d'on treure els calés.

Salvador Cot

La crònica

Puja la vivenda i cauen les estrelles

Dilluns, 5 de gener

La cua del 31 de desembre. La manifestació del 30 de desembre, en favor de l'autodeterminació dels Països Catalans i que acabà a la plaça del Rei en Jaume de Palma, on es feien els actes oficials de la festa de l'Ajuntament de Palma, amb crides contra el Govern de Matas, el PP i UM per la política d'infraestructures (carreteres, autopistes...) i lingüística, segueix portant cua. Des del PP i els sectors pròxims se'ls diu de tot, als manifestants; com ja passà dues setmanes abans quan un grup d'estudiants escridassà a la UIB el president Matas. Allò d'amb mi o contra mi ho exerceixen a la perfecció, els conservadors illencs.

Dimecres, 7 de gener

Entre fills i germans. Després de la trobada del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, surt el seu portaveu en roda de premsa i explica primeres decisions i nomenaments. Un periodista capciós treu el tema del nomenament del germà de Josep-Lluís Carod-Rovira, que s'afegeix als del germà de Pasqual Maragall i els de Joaquim Nadal, i els compara amb la virulència amb què els antics opositors van criticar al seu moment que Oriol Pujol, fill de l'anterior president, tingués alt càrrec a l'administració catalana. El portaveu Nadal assegura que "una cosa són les relacions paterno-filials i una altra les de fraternitat", i es queda tan tranquil, com si la línia vertical fos més perversa que l'horitzontal. Per acabar-ho d'adobar, un dia després, l'alcalde de Barcelona, Joan Clos, justifica el nomenament de parents en alts càrrecs amb l'argument de la normalitat, i posa com a exemple la família que més s'ha escridassat a Barcelona, els Bush dels EUA, amb un expresident, un president i un governador de Florida.

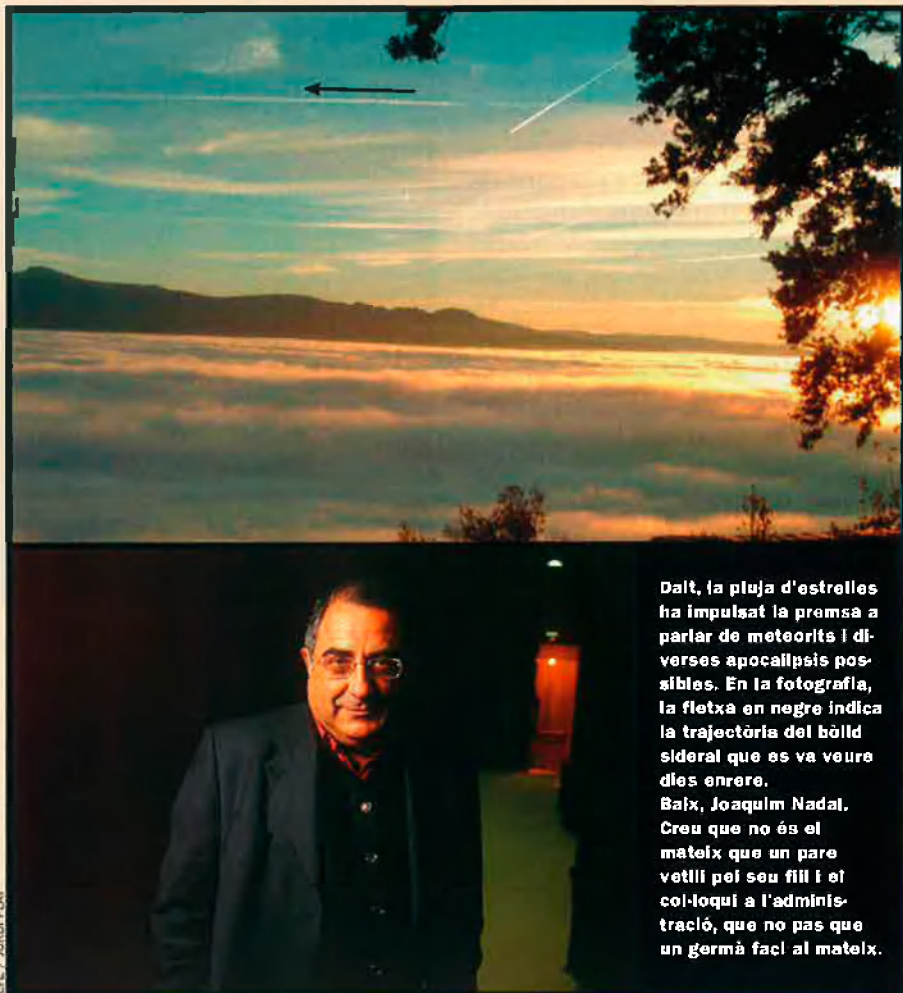
Dijous, 8 de gener

Antoni Mir dimiteix. Antoni Mir anuncia, mitjançant un comunicat, la seva di-

missió com a president de l'Obra Cultural Balear (OCB). Segons coincideixen a donar per fet totes les informacions aparegudes sobre el particular, Mir s'incorporarà a la conselleria en cap de Carod-Rovira a la Generalitat de Catalunya, en la secció de Política Lingüística. La dimissió de Mir obre el camí del futur de l'OCB, que, ara, afrontarà l'elecció del nou president i de la nova executiva, el març o l'abril. És possible que s'enfrontin dues candidatures.

Karcelona. Es fa bo aquell pseudònim que van buscar-li a la capital catalana en època pre i olímpica. La Societat Espanyola de Taxació publica un informe amb els preus dels pisos en què brilla Barcelona com la ciutat del metre quadrat més car, gairebé 3.000 euros. Concretament, el barri de l'Eixample supera els 4.000 euros, després d'un augment el 2003 del 36,6%. També es confirmen com a ciutats cares Sant Cugat del Vallès (2.040 euros), l'Hospitalet (2.004 euros) i Badalona (1.874 euros). El president de la Societat Espanyola de Taxació, José de Pablo, no deixa recuperar forces i diu seguidament d'anunciar aquests preus que no hi ha possibilitats de marxa enrere, és a dir, que l'encofrat de la bombolla immobiliària no rebenta ni a cops de mall. Una prova palmària que necessitem tota la solidaritat de l'inefable presidenta de la comunitat de Madrid, Esperanza Aguirre, tan generosa ella.

I no sols la necessitem a Barcelona, sinó també al País Valencià, on la vivenda nova ha pujat un 15,9% el 2003 i ha quintuplicat el seu valor en les dues últimes dècades. Alacant, amb un augment del 19,6%, se situa entre les deu capitals de l'estat on l'habitatge més s'ha encaritat. En aquesta capital, una vivenda de superfície mitjana costava el desembre del 2003 la xifra de 1.226 euros per metre quadrat, enfront dels 1.025 euros que valia l'any 2002. A Castelló també s'ha produït una considerable pujada d'un

Dalt, la pluja d'estrelles ha impulsat la premsa a parlar de meteorits i diverses apocalipsis possibles. En la fotografia, la fletxa en negre indica la trajectòria del bòlid sideral que es va veure dies enrere. Baix, Joaquim Nadal. Creu que no és el mateix que un pare vetllí pel seu fill i el col·loqui a l'administració, que no pas que un germà faci al mateix.

19,1%, i el preu s'ha establert en 1.122 euros per metre quadrat. A València, els preus s'han contingut més, i s'han situat en una pujada del 14,1%. Però clar, amb la Copa Amèrica està previst que aquest índex augmente de manera oceànica.

Tota la setmana.

L'estrella González Pons. El superconseller d'Educació i Cultura del Govern valencià, Esteban González Pons, mà dreta del president de la Generalitat, Francesc Camps, continua convertit en tota una estrella mediàtica gràcies a la seua coneguda –i no reconeguda– enemistat amb Eduardo Zaplana. El ministre portaveu ha exigit el cap de González Pons per aturar la freda però salvatge guerra que manté amb Camps pel control del PP valencià, i el diari *Levante* publica que Camps permetrà la sortida de González Camps del Consell per arribar a un pacte amb Zaplana. En canvi, al

dia següent, el mateix Camps diu que González Pons no deixarà el Consell el març i que en formarà part durant quatre anys "per fer col·legis". Però el diari *Las Provincias*, en editorial, arriba a referir que a González Pons "ja se'l dona per caigut". Potser l'ombra de Zaplana és encara més allargada d'allò que semblava. I això que ja ho semblava molt.

I més estrelles. Fa uns anys, la premsa es va obsessionar amb una mena de caiguda de fragments de meteorits per tot arreu. Ara hi ha tornat a haver-hi circ per una pluja d'estrelles que es produeix anualment entre els dies 1 i 4 de gener. La història: un bòlid incandescent va ser vist el diumenge per milers de persones –moltes d'elles del País Valencià– i la seua ona provocà un rastre de terra cremada. La premsa, a partir del succés, gairebé ha creat una pel·lícula de catàstrofes extraterrestres amb connotacions apocalíptiques. Ha estat divertit.

Rouco i Montoro

Fa uns mesos Antonio María Rouco Varela afirmava que els maltractaments a les dones no eren motiu per a la dissolució d'una parella: "Són xicotetes dificultats inherents a la vida matrimonial." És clar que aquesta interpretació masclista, pròpia de la ideologia patriarcal de la jerarquia eclesiàstica, nega que la violència contra les dones vulnera els drets humans. Així ens va: les xifres del 2003 parlen de més de 90 assassinades i, a penes iniciat el 2004, ja hi ha hagut un nou homicidi.

Quan ja pensàvem que cap cosa no podria sorprendre'ns, Rouco persevera i afirma que "el matrimoni entre els homosexuals serà la causa de la fallida de la Seguretat Social". De nou aquest senyor, des de la més palés homofòbia, nega el que és una evidència social: l'existència de noves formes de relació de parella que, afortunadament, cada vegada són més lliures i diverses. Malgrat tot, i posats a parlar de futur i drets socials, segurament la fallida de la Seguretat Social caldria associar-la amb els empresaris que no cotitzen, que tenen treballadors i treballadores en precari; amb els qui encoratgen l'economia submergida, els qui propicien un mercat desregulat i sense drets laborals que genera cada vegada més pobresa i exclusió social.

Però parlar d'açò no pareix que li convinga a la dreta. Perquè, cada vegada és més evident la coincidència entre la jerarquia eclesiàstica i el PP. Així, el ministre Montoro confirma la diagnosi del bisbe i, en compte d'optar per la clàssica, laica i republicana separació d'església i estat, tria, com Pilar del Castillejo, la més antiga i retrògrada reedició de la confessionalitat de l'estat.

Glòria Marcos

